

РЕШЕНИЕ

№ 14174

гр. София, 08.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4047** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на Г. Д. Ч., с ЕГН [ЕГН], срещу решение № 2834/14.06.2023г. по НАХД № 6018/2023г. на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав. С решението потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 4720085, издаден от СДВР, с който на жалбоподателя, на основание чл. 189, ал. 4, вр. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материално правните разпоредби и при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът намира, че съдебното производство се е развило незаконосъобразно, тъй като изискването на чл. 186а, ал. 1, т. 1 от ЗДвП за връчване на ЕФ не е било спазено. В тази връзка счита, че е бил лишен от възможност да подаде декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Твърди се, че към датата 09.04.2024г. е настъпила кратката тригодишна погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН. Иска се отмяна на въззивното решение, както и на издадения ЕФ.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата по изложените доводи в нея.

Ответникът – СДВР, чрез юрк. М. оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна. Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

С обжалваното решение № 2834/14.06.2023г. по НАХД № 6018/2023г. на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав, въззивният съд е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 4720085, издаден от СДВР, с който на Г. Д. Ч., на основание чл. 189, ал. 4, вр. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

Предмет на обжалване е ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ (ЕФ) на СДВР Серия К № 4720085 от 09.04.2021г., с което за административно нарушение по състава на чл. 189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП вр. чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП на Г. Д. Ч., ЕГН: [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50.00 лева.

В технически годно средство, което е преминало метрологична проверка, съгласно удостоверение № 17.09.5126 - АТСС с № 11743, е заснето и установено съгласно протокол от 12.04.2021г., че на 09.04.2021 г., в 17:08 часа в [населено място], [улица], Спирка Гробищен парк Б. с посока от [улица]към „Околовръстен път“, жалбоподателят Г. Д. Ч., е управлявал лек автомобил „Д. Териос“ с рег. [рег.номер на МПС] (негова собственост – л.11 от делото) със скорост на движение от 64.00 км/ч (след приспадане на 3.00 км/ч толеранс) при ограничение на скоростта на движение от 50.00 км/ч за населено място, въведено с пътен знак В26 и при надвишаване на допустимата разрешена скорост с 14.00 км/ч.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС писмени доказателства.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения и е спазена процедурата по издаването му, както и че от представените доказателства по делото, а именно административната преписка, установяват по безспорен начин фактите от обективната страна на нарушението, за което на лицето, е наложено предвиденото в закона наказание.

Настоящият касационен състав намира, че в съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издаденото наказателно постановление. Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила.

Правните изводи на районния съд са съобразени с доказателствата по делото и приложимите нормативни разпоредби. Съдът е изпълнил задълженията си за пълно и

обективно изследване на всички обстоятелства по релевирия спор като е събрал относимите за тях доказателствени средства, надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло.

Наведените в касационната жалба множество доводи от касатора за незаконосъобразност на електронния фиш, са изложени и в производството пред СРС, който е изложил подробни съображения по всяко едно, които настоящата инстанция споделя, поради което мотивите на решението не следва да бъдат преповтаряни.

Извършеното от касатора нарушение е безспорно установено и съдържа и признаците на административно такова, изразяващо се в нарушаване на установената в чл.21, ал.2 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП забрана за водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да превишава определените стойности на скоростта в км/час, които за пътно превозно средство от категория "В", въведено с пътен знак „В-26“ е било 50 км/ч.

Съгласно разпоредбата на чл.182, ал.1, т. 2 от ЗДвП, водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, за превишаване от 11 до 20 km/h - с глоба 50 лв.; В случая от доказателствата приложени по делото се установява, че превишението е от 11 до 30 km/h и то подлежи на санкциониране с наложеното наказание - глоба 50 лв. Правната квалификация е правилна и е наложено съответното за извършеното нарушение наказание, в предвидения от закона абсолютен размер. В този смисъл, като е потвърдил издаденият електронен фиш, районният съд е приложил правилно материалния закон.

Безспорно са установени извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Неоснователно е възражението в касационната жалба относно невръчването на атакувания ЕФ на Ч.. Действително, липсват данни по делото, от които да се установи датата на връчване на процесния ЕФ, но това не представлява съществено нарушение на процесуалните правила при издаването му, а и в случая касаторът е упражнил правото си на оспорване.

Следва да се посочи, че връчването е последващо процесуално действие с уведомителен характер, от което произтича началният момент на упражняване правото на възражение, евентуално подаване на писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, плащане на глобата или обжалване. Срокът за обжалване на ЕФ е 14-дневен, какъвто е и срокът по чл. 189, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

Посочената разпоредба дава право на адресата на ЕФ да посочи с нарочна декларация по образец, друго лице, което е управлявало МПС, при което издадения първоначално ЕФ се анулира. В случая това не е направено. Жалбоподателят е имал възможност да направи възражение пред органа и да посочи лице, което е управлявало автомобила, след като не му е бил връчен електронния фиш, но не го е направил. Ето защо неоснователно е и възражението, че лицето не е управлявало автомобила, тъй като възражения в тази посока са направени за първи път в съдебното производство. В административно-наказателното производство не е подадена декларация и копие от свидетелство за управление на МПС на друго лице, което е управлявало автомобила в посочения 14-дневен срок.

Неоснователно е твърдението в касационната жалба за изтекла погасителна давност. В производствата по ЗАНН, относно давността се прилагат разпоредбите на НК, съгласно чл. 11 от ЗАНН, който предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето

и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. В ЗАНН е предвидена давност единствено за изпълнение на наказанието – чл. 82 от ЗАНН, но не и за погасяване на административнонаказателната отговорност, поради което се прилага давността по НК.

Приложими са следните разпоредби:

„Чл. 80. (1) Наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на:

...

5. (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) три години за всички останали случаи.

...

(3) Давността за преследване започва от довършването на престъплението, при опит и приготвление - от деня, когато е извършено последното действие, а за престъпленията, които траят непрекъснато, както и за продължаваните престъпления - от прекратяването им.

Чл. 81. (1) Давността спира, когато започването или продължаването на наказателното преследване зависи от разрешаването на някой предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт.

(2) Давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

(3) Независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член.“

Към момента на образуване на наказателното дело пред СРС и постановяване на решението не е изтекла предвидената в закона тригодишна давност. Тя е започнала да тече от датата на нарушението – 09.04.2021г. Не се установяват основания за спиране на давността, но са налице такива, довели до прекъсването ѝ. Давността е прекъсната с издаване на електронния фиш на 17.04.2021г., тъй като това е действие на органите, насочено към реализиране отговорността на жалбоподателя. От тази дата е започнала да тече нова тригодишна давност. След това действие, следващите действия, които биха могли да прекъснат давността са действия на органите по връчване на електронния фиш. За такива по делото няма данни. На 03.04.2023г. жалбоподателят е подал жалба чрез СДВР до СРС, към която е приложил и електронния фиш. Как се е сдобил с него по делото няма яснота, доколкото няма данни органите да са му го връчили. Съответно, с това действие не е прекъсната давността, тъй като не представлява действие на органите за реализиране на отговорността му. След подаване на жалбата и образуване на дело пред СРС, органите на МВР нямат основание да търсят жалбоподателя и да правят опити за връчване на фиша, доколкото той очевидно има достъп до него и е реализирал правото си на жалба. Единственото действие, с което биха могли да прекъснат давността е участие в административното дело и поддържане на теза за реализиране на административнонаказателната отговорност, както и представяне на доказателства в подкрепа на тази теза. В случая това е изпълнено. Представени са доказателства за ангажиране отговорността на жалбоподателя и е изразено писмено становище на 02.06.2023г., с което се прави анализ на доказателствата и се поддържа теза, че следва

да се потвърди електронния фиш. Това е последното установено действие, насочено към реализиране на административноназначителната отговорност на лицето, което отново е прекъснало давността и от тази дата е започнала да тече нова тригодишна давност. Към момента не е изтекла и предвидената в чл. 81, ал. 3 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН абсолютна давност - срок, който надвишава с една втора 3 – годишния срок по чл. 80, ал.1, т. 5 НК, вр. чл. 11 НК, тоест 4 години и 6 месеца, който се изчислява от датата на извършване на нарушението – 09.04.2021г.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към определения от закона минимум.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2834/14.06.2023г. по НАХД № 6018/2023г. на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав.

ОСЪЖДА Г. Д. Ч., с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

